

Elke hyena, leeuw of antilope stijgt boven zichzelf uit

In the circle”, klinkt het uit 24 kinderkelen. „The circle of life”, zingen de juf en twee meesters mee. „Circle of.....(stilte)....LIFE.” Gejoel, gefluit, applaus. Op het podium van de basisschool staat groep 8b, de laatste dag komt razendsnel dichterbij en dit is de musical waar al die maanden zó hard aan gewerkt is.

De avond ervoor was mijn dochter nog enigszins beduusd. Het ging dus écht gebeuren. „Ik vind het zo'n raar idee dat we de musical straks gaan uitvoeren”, zei ze voor het slapen gaan (hoelang zou dat ritueel nog duren?). „Ik snap wel dat we daarom geoefend hebben. Maar toch, nu gaan we het echt doen.”

Ze sliep goed, vertrok monter naar school. Pas achteraf hoorden we van haar leerkracht hoe ze er echt aan toe was geweest die ochtend. Tegen de juf had ze bij binnenkomst in het lokaal gezegd dat ze een knuffel nodig had. Uiteraard had ze die gekregen.

Als fiere ouders hebben we deze avond extra oog voor ons eigen kind. Maar er is natuurlijk ook

alle gelegenheid rond te kijken naar de anderen. Bedeesde jongens die hun schroom overwinnen. Stoere meiden die solo durven te zingen. De belangrijkste rollen zijn niet per se voor de kinderen met het meeste lef. Elke hyena, leeuwenwelp, antilope of vogel stijgt boven zichzelf uit.

Na de voorstelling vallen kinderen elkaar in de armen. Vriendinnen huilen, ze steken elkaar aan. Ook bij de juffen en meesters is emotie te zien. Naast ons zat de muziekmeester bij elke grap bulderend te lachen. („Ik kon meester zelfs op het podium horen”, zei mijn dochter later thuis.) Wie elkaar ook in de armen vallen, zijn de soufflerende juf en de theatermeester. Ze zijn zichtbaar voldaan met het resultaat. Het ging de laatste maanden echt niet allemaal vanzelf met een klas vol prepubers. Dat de kinderen dit presteerden is ook de verdienste van de leerkrachten. Naast de twee vaste leerkrachten zijn dat ook specialisten op muziek- en theatergebied en creativiteit.

We kennen ze uit verhalen van de kinderen: „Meester is een échte acteur”, hadden ze thuis

COLUMN MARTIN VISSER

al eens vol trots over een van die vakleerkrachten verteld. Het extra geld uit Den Haag wordt goed besteed, dat is duidelijk. Vind je het gek dat economische modellen niet kunnen berekenen wat hier de meerwaarde van is? Onbetaalbaar.

Het zit erop, de belangrijke basis is gelegd. De kinderen waaieren uit over tal van middelbare scholen in de stad. In de zaal zitten alleen maar blije mensen. Trotse kinderen, trotse ouders, trotse juffen en meesters. Ik had eerder op de dag nog eens de foto erbij gezocht van die allereerste dag, in januari 2014. Ach, dat kleine, roze rugtasje. Voor het eerst naar die grote school. Wat is ze gegroeid, in alle opzichten. In september is ze opnieuw de jongste en de kleinste op school.

Het gevoel dat ik aan deze avond overhield? Natuurlijk weemoed over de tijd die snel gaat en over kleine kinderen die groot worden. Maar ook respect, diep respect. Voor al die bevlogen juffen en meesters die ziel en zaligheid stoppen in onze kinderen. Om die boven zichzelf uit te laten stijgen. Doe het ze maar na.